

λα-Μοντέ; νὰ ἐξοδεύσω 60 χιλιάδ. φράγκα· τὰ ὅποια ἐλυπήθην ὑστερον ἀφοῦ παρῆλθον δύο ἡμέραι καὶ δὲν εἶδα οὔτε ἤκουσα πλέον περὶ αὐτῆς. Λοιπὸν τί ἔγινε θελεις Σὺ νὰ μαθῆς τώρα· ἀνεχώρησε, φίλε μου, ἀμα ἔλαβε τὰς 60 χιλδ. φρ. ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ ἀνδρός της διὰ τὸ Βέλγιον. Εἶδες λοιπὸν, Σίγγ, Ἀγγλικὴν γεναιότητα; ἐπίσιενες ποτὲ ν' ἀπατηθῶ τόσο ἐγὼ ἀπὸ μίαν γυναῖκα; δικαίως γελαῖς ἀναγινώσκων τὴν παροῦσαν μου ἐπιτροχάδην, καὶ τότε μόνον θέλεις μὲ δικαιώσῃν ἂν ποτὲ τύχη νὰ ἴδῃς ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς παραδόξους τούτους λαούς.

Ἐκλαίεν ἡ ψυχὴ μου, ἐξ ἑνὸς μὲν διὰ τὰ χρήματα, καὶ ἐξ ἄλλου δὲ διὰ τὴν γυναῖκα ἀντὶ τὴν πρὸς τὴν ὁποίαν συνέλαβα ἀνόητον ἔρωτα· γενναϊότης, ἔλεγα κατ' ἔμανιόν, ἵνα μὴ ἀφήσωμεν τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἐφάνην φιλόσοφος καὶ ἰδοὺ πῶς. Τῇ ἐπαύριον ἐμελλε ν' ἀνοιχθῇ ἡ Παγκόσμιος Ἐκθεσις, ἐνθα ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω συνεχῶς, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου διώξω τὴν λύπην τῆς καρδίας. Τῶντι οὕτω πως ἔγινε, ἦτο πρώτη Μαΐου ὅτε αὕτη ἡνοίχθη, παρουσία τῆς βασιλείσης Βικτωρίας, ὅλης τῆς αὐλῆς καὶ τεσσαράκοντα χιλιάδων θεατῶν συνιστομένων ἐξ ἀνδρῶν ἐπισήμων καὶ μεγάλων τοῦ κόσμου ἐμπόρων, ἐκ τὸς τοῦ ἀπειραριθμοῦ ἄλλου λαοῦ τοῦ εὐρισκομένου ἔξω τοῦ ὑελίνου παλατίου.

Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχε μέρος ἐνθα ἐμελλε νὰ σταθῇ ἡ βασίλισσα ἐπὶ θρόνου ὠραίου, ἔχουσα σιμά της τὸν πρίγγιπα Ἀλβέρτον, καὶ πλησίον ἐκεῖ ἐστάθησαν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ἄνδρες ξένοι τε καὶ ἐντόπιοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' ἐγὼ. Τί ἄξιον συγκινήσεως θέαμα! ὅταν ὁ μέγας τοῦ Λοιδοῦ Ἐπίσκοπος ἐδέετο πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου καὶ ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ γιγαντιαίου τούτου ἔργου, τὸ πλῆθος ὅλον μὲ ἀσκεπεῖς κεφαλὰς ὡσαύτως ἐδέετο καὶ ἔβλεπε δάκρυα χαρᾶς νὰ βρέχωσι τὰς παρειάς. Ἐπομένως ἔψαλλαν ὕμνον ὠραῖον καὶ μελωδικόν· καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν λόγων τινῶν ἐκ μέρους τῆς βασιλείσης, καὶ ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως ἥτις ἐξέθειτε τὰς πράξεις της, καὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων τὰ ὅποια παραλείπω ἐνταῦθα, ἔγινεν ἡ ἐναρξίς τῆς Ἐθέσεως. Ἐγὼ ἐνθουσιασθεὶς ἐπῆγα πλησίον τῆς Βικτωρίας, τῆς ὁποίας ἡσπασθὴν τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἕνεκα δὲ τούτου μέγας ἠκούσθη ψιθυρισμὸς, ὅστις ὀλίγον μ' ἐφόβισεν· ἀλλὰ ἐν μικρὸν μειδίαμα τῆς βασιλείσης μ' ἔδωκε τὸ πρῶτόν μου θάρρος. Τί εἶδα ἐντὸς τοῦ ὑελίνου παλατίου, κατωτέρω θέλω σοὶ γράψαι.

(Ἀκολουθεῖ.)

Αἱ ἀνθρωπιναὶ θλίψεις. — ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἀναφέρεται ὅτι ὁ μέγας τῆς Ἠθικῆς διδάσκαλος, ὁ Σωκράτης, ἐσυνείβηκε νὰ λέγῃ ὅτι ἂν ὅλαι αἱ δυστυχίαι τῶν ἀνθρώπων ἐρρίπτοντο εἰς δημόσιόν τι ταμεῖον, διὰ νὰ διανεμηθῶσιν ἐξ ἴσου εἰς ὅλους, ὅσοι τώρα νομίζουσιν ὅτι εἶναι πολλὰ δυστυχεῖς, ἤθελον προτιμῆσαι τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἤδη ἔχουσι παρ' ὅ,τι ἤθελε δοθῇ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην διανομήν. Ὁ δ' Ὀράτιος ἐπεξέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἰδέαν ταύτην, ὑπαινισσόμενος (Σατ. Α. Βιβλ. α. 1.) ὅτι εὐκολώτερον ἠέλομεν ὑπομείνει τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀτυχίας παρὰ τὰς τῶν ἄλλων, ἂν ἐπρόκειτο λόγος νὰ κάμωμεν ἀνταλλαγὴν τινα μετ' αὐτῶν.

Ἐνόσω δ' ἐπὶ τῆς κλίνης μου . . . ἤμην εἰς τοὺς στοχασμούς· τούτους παραδεδομένους, κατεσχέθην ὑπὸ ὕπνου. Ἐξαίφνης δὲ μὲ ἐφάνη ὅτι εἶδον τὸν Ὀλύμπιον Δία νεύοντα διὰ τῶν κυανῶν αὐτοῦ ὀφρῶν, καὶ διατάσσοντα ἅπαντας τοὺς θνητοὺς νὰ συναθροίσωσιν ὅλας τὰς θλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς αὐτῶν, καὶ νὰ ρίψωσιν αὐτάς εἰς σωρόν. Μεγάλῃ πεδιάδι προσδιωρίσθη ἐπὶ τούτῳ. Ἐγὼ δὲ λαβὼν θέσιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, ἔβλεπον μετὰ μεγάλης ἡδονῆς τοὺς ἀνθρώπους προσερχομένους καὶ ρίπτοντας τὰ βάρη των ἐπὶ τοῦ σωροῦ, ὅστις καὶ ἀμέσως ἀνυψώθη εἰς ὄρος μέγα τῶν νεφῶν φθάνων.

Γυνὴ δέ τις λεπτὴ καὶ ζωρὰ ἦτον ἡ μᾶλλον ἐνεργὸς κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην. Ἐκράτει δὲ μεγαλοπρεπὲς τι κάτοπτρον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ ἄθρόν τι φόρεμα, κεκεντημένον μὲ ἐριννύας καὶ δαίμονας, διάφορα χιμαιρικὰ σχήματα ἔχοντας. Ἐκαλεῖτο δὲ Φαντασία, καὶ αὕτη ἔφερεν ἕκαστον θνητὸν εἰς τὸν προσδιωρισμένον κατὰ τὴν πεδιάδα τόπον, ἀφοῦ πρότερον τὸν ἐβοήθει ἐπιστήμως νὰ κάμῃ τὴν δέσμην τῶν θλίψεων του, καὶ νὰ ἐπιθέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐκινήθη δ' εἰς οἶκτον βλέπων τὰ ὁμοφυῆ μου ταῦτα ὄντα ἀχθόμενα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων των, καὶ παρατηρῶν τὸν ἐνώπιόν μου κείμενον τεράστιον ἐκεῖνον σωρόν τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν.

Ἐν τούτοις δὲ διεσκέδαζον οὐκ ὀλίγον μὲ πολλὰ ὑποκειμένα. Παρατήρησα τινὰ φέροντα δέσμην διὰ παλαιῶν τινὸς χρυσοκεντήτου, ἱματίου καλυπτομένην. Ἐξετάσας δ' αὐτὴν ὅτε τὴν ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ, εἶδον ὅτι ἦτον ἡ Πτωχεία. Ἄλλον δὲ παρατήρησα ὅστις ἤρχετο πολλὰ ἔλαφασμένος καὶ καθιδρωμένος· ἐξετάσας δὲ καὶ τούτου τὸ βάρος εἶδον ὅτι ἦτον ἡ σύζυγός του. Τὸ δὲ περιεργότερον, παρατήρησα πολλοὺς ἐραστὰς, οἵτινες εἶχον ἐπὶ τῶν ὤμων των μεγάλαν

